

Stille wateren

Viveca Sten

Stille wateren

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

SAGA Egmont

Stille wateren

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

Originele titel *I de lugnaste vatten*

Originele taal Zweeds

Eerste druk juli 2025

Copyright © 2009, 2019 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727253398 (POD paperback)

ISBN: 9788726355376 (e-book)

ISBN: 9788726355284 (audiobook)

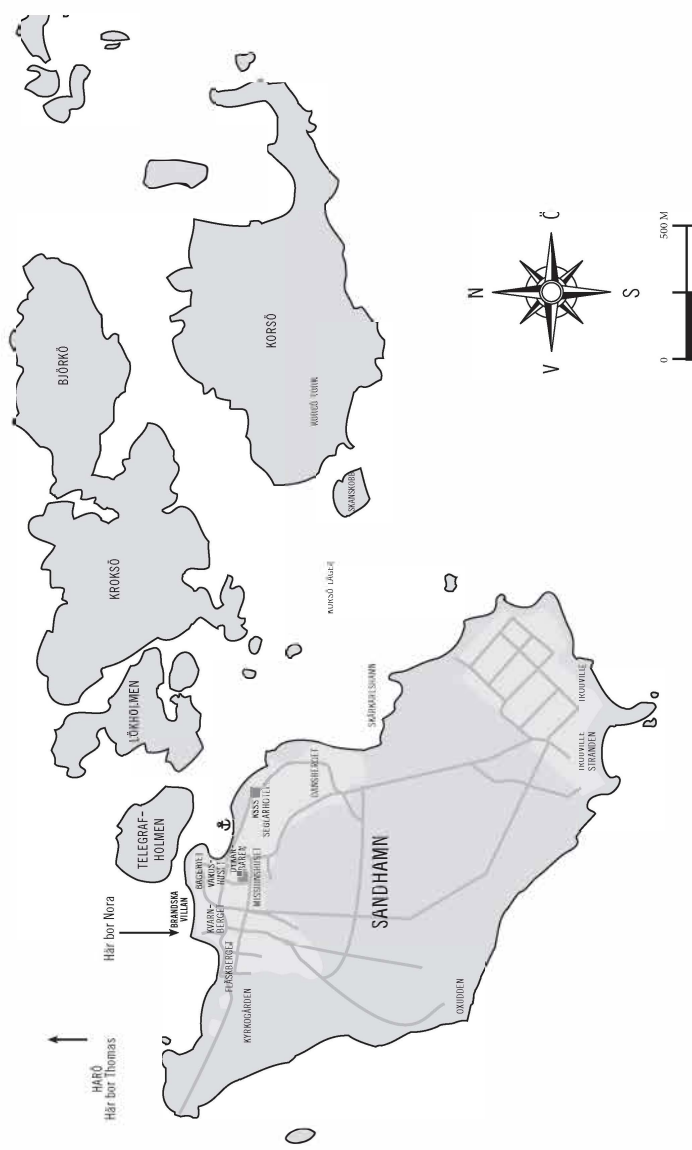
Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Voor de liefste Alexander van de hele wereld

Här bor Thomas
Här bor Nora

Här bor Nora

TELEGRAF-HOLMEN

LÖVHOLMEN

KRONSÖ

BÖRCKÖ

KORSÖ

KORSÖ TUNIK

SANDHAMN

OXUDEN

SKÄRSTENSHOLMEN

HÄR BOR THOMAS
HÄR BOR NORA

Proloog

Het was doodstil, zo rustig als het alleen in de winter kan zijn. Wanneer de scherenkust aan de vaste eilandbevolking toebehoort en de luidruchtige zomergasten de eilanden nog niet in bezit hebben genomen.

Het water was donker en glanzend, de kou van de winter lag nog zwaar op het oppervlak. Op de eilandjes waren wat plekken sneeuw zichtbaar, de dooi had nog niet goed doorgezet. Een paar zaagbekken tekenden zich als stipjes af tegen de heldere hemel, de zon stond nog maar laag boven de horizon.

‘Help!’ riep hij. ‘Help me in godsnaam.’

Het uiteinde van het touw dat hem werd toegeworpen was tot een lus geknoopt. Hij wurmde zich er in het ijskoude water lomp doorheen.

‘Trek me dan op!’ riep hij hijgend terwijl hij naar de rand van de boot greep met vingers die al bijna verstijfd waren van de kou.

Toen het anker, waar het stuk touw aan vastzat, over de reling werd geworpen, was hij vooral verbaasd. Alsof hij niet begreep dat de zwaarte ervan hem razendsnel naar de bodem zou trekken.

Dat hij nog maar een paar seconden te leven had voordat zijn lichaam het zware brok ijzer achterna zou gaan.

Het laatste dat zichtbaar was, was de hand die het oppervlak doorbrak, verstrikt in het visnet. Toen sloot het water zich weer met een nauwelijks merkbare zucht.

Daarna was alleen het geluid van de motor hoorbaar toen de boot langzaam keerde en koers zette naar de haven.

Maandag

De eerste week

1

‘Kom hier, Pixie! Kom hier!’

De man keek geïrriteerd de teckel na die het op een lopen zette langs het strand. Ze had weliswaar een paar dagen opgesloten gezeten op de boot, maar een beetje discipline zou geen kwaad kunnen. Eigenlijk moest ze aan de lijn. Op het eiland Sandhamn in de Stockholmse archipel mochten honden in de zomer niet loslopen, maar hij had het hart niet zich aan dat voorschrift te houden nu het beestje zo gelukkig was dat ze weer vrij kon rondrennen.

Er was zo vroeg in de ochtend trouwens bijna niemand op het strand. De bewoners van de weinige huizen die aan het strand grensden, waren amper wakker. Het enige wat je hoorde was het gekrijs van de meeuwen. De lucht was helder en fris, en de regen van die nacht gaf een heel schoon gevoel. De zon was al behoorlijk warm en het beloofde weer een stralende dag te worden.

Het zand was hard samengeperst en aangenaam om op te lopen. De lage dennenboompjes maakten plaats voor zeehaver en alsem, afgewisseld door bloeiende clusters van gele strandbloempjes. Langs de waterkant lagen verspreide stukken zeewier en in de richting van Falkenskär was een eenzame zeilboot zichtbaar die in alle vroegte op weg was naar het oosten.

Waar was die verrekte hond nou gebleven?

Hij volgde het geluid van het geblaf. Het beestje stond opgewonden en luidkeels te keffen, en haar kleine staartje zwaaide enthousiast heen en weer. Ze stond bij een rots ergens aan te snuffelen, maar hij kon niet zien wat het was. Hij liep erheen om te kijken en rook een onaangename geur. Toen hij dichterbij kwam, ging dat over in een zure en verstikkende wolk van stinkende dampen die hem bijna overweldigden.

Er lag iets op de grond wat op een hoop oude vodden leek.

Hij boog voorover om de hond weg te jagen en zag dat het een oud visnet vol zeegras en wier was. Opeens begreep hij wat hij daadwerkelijk zag.

Het visnet eindigde in twee blote voeten. Aan beide kanten ontbraken meerdere tenen. Alleen het pijpbeen stak nog uit wat er van de verschrompelde groenachtige huid over was.

Hij kreeg onmiddellijk braakneigingen. Voordat hij het kon tegenhouden, keerde zijn maag zich volledig om. Een stroom roze braaksel welde op. Het spatte op zijn schoenen, maar hij merkte het niet.

Toen hij weer rechtop kon staan, schepte hij wat water uit zee om zijn mond te spoelen. Daarna pakte hij zijn mobiele telefoon en toetste 112.

2

Inspecteur Thomas Andreasson had echt zin in de vakantie. Vier weken in zijn zomerhuis op Harö in de Stockholmse scherenkust. Een ochtendduik. Kajakken. Barbecueën. Af en toe naar Sandhamn en zijn petekind opzoeken.

Thomas Andreasson hield ervan laat vakantie te nemen; het water was dan warmer, het weer vaak beter. Maar nu, vlak na midzomer, was het niet moeilijk om naar de kust te verlangen en de stad te laten voor wat die was.

Sinds hij vorig jaar bij de afdeling gewelddelicten van de politie van Nacka was begonnen, had hij weinig vrije tijd gehad. Hij had veel moeten leren, hoewel hij al veertien jaar bij de politie werkte, waarvan de laatste acht jaar bij de Dienst Waterpolitie.

Daar had hij de meeste soorten boten waarover de Dienst Waterpolitie beschikte wel bestuurd, van de boten van het Korps Mariniers tot aluminium Skerfe-boten en RIB -boten. Hij kende de scherenkust als zijn broekzak. Hij wist precies waar de

ongemerkte blinde klippen lagen en welke ondiepten bij laagwater gevaarlijk waren.

Hij had als politieman bij de waterpolitie veel gezien en hij had veel fantastische verklaringen gehoord waarom sommige mensen hun boot zus of zo bestuurden, vooral als ze te diep in het glaasje hadden gekeken.

Hij had alles behandeld, van gestolen boten en vernielingen tot in de archipel verdwaalde buitenlanders en gestrande tieners. De plaatselijke bevolking klaagde regelmatig dat er in particulier viswater illegaal werd gevestigd. Daar kon de Dienst Waterpolitie niet zoveel tegen doen, behalve de ogen sluiten voor het feit dat de rechtmatige eigenaar van het viswater de onrechtmatig uitgezette visnetten ophaalde en behield ter compensatie.

Kortom, hij had het er enorm naar zijn zin gehad, en als zijn kleine Emily niet op komst was geweest, zou hij nooit hebben overwogen om een baan als inspecteur bij de binnendienst te zoeken.

Achteraf, toen alles tevergeefs was geweest, had hij niet de kracht gehad om overplaatsing aan te vragen. Hij had amper één dag tegelijk overleefd.

Het tempo bij de politie van Nacka was hoog en het werk was pittig. Hij voelde zich verbazingwekkend snel op zijn plaats en was snel gewend aan de nieuwe routines, hoewel hij af en toe – vooral in de zomer – verlangde naar de vrijheid van de waterpolitie in de scherenkust.

Margit Grankvist, zijn collega en een aanzienlijk meer ervaren inspecteur, stak haar kortgeknipte hoofd om de hoek en onderbrak zijn gedachten.

‘Thomas, kom mee naar de Ouwe. Ze hebben op Sandhamn een lijk gevonden.’

Thomas keek op.

‘De Ouwe was het hoofd van de recherche van de politie van Nacka, Göran Persson. Naamgenoot van de premier, iets wat hij totaal niet op prijs kon stellen. Hij benadrukte altijd zorgvuldig dat zijn politieke voorkeuren niet noodzakelijkerwijs overeenkwamen met die van de minister-president. Wat die dan wél waren, daar wilde hij niet verder op ingaan. Omdat hij bovendien een omvang had die in grote lijnen overeenkwam met die van de premier, koesterde hij een zeer beperkt enthousiasme voor alle gelijkenissen die zijn collega’s welwillend opsomden.

Hij was een politieman van de oude stempel, karig met woorden. Maar hij wist een goede sfeer om zich heen te creëren en werd door zijn collega’s gewaardeerd. Hij was zorgvuldig en bekwaam, en zeer, zeer ervaren.

Toen Thomas de kamer van de Ouwe binnenkwam, zat Margit daar al met een van haar ontelbare koppen koffie. De koffieautomaat van kantoor produceerde een bocht dat niet geschikt was voor menselijke consumptie; het was echt slootwater. Hoe Margit deze hoeveelheden naar binnen kon gieten was onbegrijpelijk. Hij was zelf voor het eerst in zijn leven overgegaan op het drinken van thee.

‘Er is op het noordwestelijke strand van Sandhamn dus een stoffelijk overschot van een man gevonden,’ zei de Ouwe. ‘Het lichaam is er blijkbaar slecht aan toe, het lijkt een behoorlijke tijd in het water te hebben gelegen.’

Margit maakte een paar aantekeningen in haar notitieblok voor ze opkeek.

‘Door wie is het gevonden?’

‘Een arme zeiler. Die man is kennelijk nogal overstuur. Het was geen fraai gezicht. De man heeft ruim een uur geleden alarm geslagen, even voor zevenen vanochtend. Hij was zijn hond aan het uitlaten toen hij min of meer over dat lichaam struikelde.’

‘Is er sprake van moord?’ vroeg Thomas terwijl hij zijn eigen opschrijfboekje tevoorschijn haalde. ‘Sporen van mishandeling of ander geweld?’

‘Het is nog te vroeg om daar iets over te kunnen zeggen. Het lichaam zat verstrikt in een of ander visnet. De Dienst Waterpolitie is in elk geval onderweg om de zaak te onderzoeken en er is transport geregeld om het lichaam te bergen.’

De Ouwe keek Thomas veelbetekenend aan. ‘Heb jij niet een huis op Harö? Dat ligt toch naast Sandhamn?’

Thomas knikte.

‘Je vaart in zo’n tien à vijftien minuten van het ene eiland naar het andere.’

‘Mooi. Plaatselijke kennis. Jij gaat daar een kijkje nemen. Dan kun je meteen weer eens langsgaan bij je oude vrienden van de Dienst Waterpolitie.’

Er speelde een bijdehand lachje om de lippen van de hoofdcommissaris.

‘Is er iets wat pleit voor het openen van een moordonderzoek?’ vroeg Thomas terwijl hij de Ouwe aankeek.

‘Vooralsnog behandelen we het als een gewoon sterfgeval. Als het moord blijkt, zal Margit het onderzoek leiden, maar tot die tijd kun jij het wat mij betreft voor je rekening nemen.’

‘Dat komt mij uitstekend uit,’ zei Margit. Ik zit tot over mijn oren in het werk; allemaal rapporten die voor de vakantie moeten worden ingeklopt. Mijn zegen heb je!’

Ze knikte nadrukkelijk als om haar woorden te onderstrepen. Het was duidelijk dat het aftellen tot haar vakantie was begonnen. Nog een paar dagen papierwerk, daarna lonkte de vrijheid in de vorm van een gehuurd vakantiehuisje aan de Zweedse westkust en vier weken samen zijn met haar gezin.

De Ouwe keek op zijn horloge.

‘Ik heb met de bemanning van de politiehelikopter gesproken. De heli is toch in de stad, dus ze kunnen jou en de technische recherche over twintig minuten oppikken. Je hoeft alleen maar naar het heliplatform bij Slussen te gaan. Je kunt vast wel een lift terug krijgen van de Dienst Waterpolitie. Of de reguliere veerboot nemen.’ Dat laatste voegde hij er met een grijns aan toe.

‘Prima plan,’ zei Thomas met een glimlach. ‘Voor een tochtje met een helikopter mag je mij midden in de nacht wakker maken.’

De Ouwe stond op als om aan te geven dat de briefing voorbij was.

‘Dat is dan afgesproken. Laat wat van je horen als je terug bent, zodat ik een beeld krijg van de situatie.’

Hij bleef bij de deur aan zijn kin staan krabben.

‘Zeg, Thomas, rustig aan daar, hè. Het is hoogzomer en toeristenseizoen. We zitten niet te wachten op hysterische zomergasten en journalisten die op ideeën komen. Je weet hoe de roddelpers is. Het is komkommertijd en ze zouden hun saaie seksadviezen maar wat graag inruilen voor speculaties over een moord op een van de eilanden.’

Margit schonk Thomas een opbeurende glimlach.

‘Dat zal best lukken. Bel me als je vragen hebt. En denk erom dat je geen conclusies trekt voor de TR haar bevindingen heeft gedaan.’

Thomas trok zijn leren jack aan. Dat droeg hij altijd, ongeacht het weer.

‘Denk je dat de helikopter mij op Harö kan afzetten als we klaar zijn?’ vroeg hij terloops voordat hij vertrok.

‘Absoluut. Als het regeringsvliegtuig een minister op een Grieks vakantie-eiland kan droppen, kan de Stockholmse politie de zoon van Thomas Andreas ook wel bij zijn tweede huisje afzetten.

De Ouwe grijsde content om zijn eigen kwinkslag.

Margit schudde haar hoofd, maar moest ongewild lachen. ‘We hebben vanmiddag contact. Doe de scherenkust de groeten.’

Ze stak haar hand op als groet.